

ego vicissim illi amorem, quantum obsequium, & obedientiam debeam. Sanè etiam si millies pro ejus gloria possem sanguinem fundere, & mille annis maximos labores subire, ne millesimam quidem partem vel unius beneficij possem compensare; quia singula ejus beneficia sunt infinitæ æstimationis, & infinitum amorem, & obsequium à nobis postularent, si præstare possemus. Verùm quia id non possumus, statuiam firmiter præstare id, quod facillè possum, & quò divina bonitas est contenta: nempe omnia ejus præcepta omni curâ servare, ita, ut potius mortem velim subire, quàm aliquod ex illis violare. Deinde totam vitam meam ipsius obsequio addicere, ut omnes meæ cogitationes & actiones ad ipsius gloriam dirigantur.

C A P U T V.

Quomodo excitanda contritio de peccatis?

Contritio duo postulat, nempe dolorem de peccatis, quò divinam Majestatem offenderimus; & propositum serium emendationis, ut ei placeamus. Itaq; consideranda hîc

hîc sunt beneficia divina in nos collata, & nostra vicissim in Deum ingratitude.

Beneficia considerari poterunt modo supra declarato. Sed in primis expendendus est admirabilis ille amor, quo me ita dilexit, ut naturam meam assumere, & in ea tantos labores & dolores sustinere, tam acerba & indigna perpeti voluerit; idq; eo tantum fine, ut me à peccatis & morte æternâ liberaret, Deiq; filium, & regni hæredem constitueret. Hæc ubi benè perpensa fuerint, considerandum è contrario, quàm parum tanto amori, tantisq; beneficijs responderim.

I. Quòd gratias ei, ut par est, non egerim.

II. Quòd rarò de ejus in me amore & immensis beneficijs cogitaverim: quod magnæ ingritudinis est signum.

III. Quòd ejus amorem & amicitiam, omnia ejus beneficia, omnia promissa, omnes labores, sanguinem, passionem, & crucem nihilipenderim, contempserim, & proculcarim; malens pro re caducâ & vilissimâ adhærere ejus hosti, & sequi consilia hostis, quàm parere illius mandatis: quòd infinitæ ingritudinis & amentix est.

IV. Quòd non solùm amorem ejus & beneficia